

РЕШЕНИЕ

№ 2829

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10146** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във вр. с чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], ул „В.“ № 114, ет. 5, ап.13, представлявано от С. С., чрез адв. Х. от САК, срещу решение № 20151177 от 05.07.2021 г., постановено по НАХД № 17024/ 2020 г. на Софийския районен съд /СРС/, НО, 3-ти състав. С посочения съдебен акт е изменено Наказателно постановление /НП/ № 22-006969/17.11.2020 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" – [населено място], в частта, в която наложената имуществена санкция е определена в размер на 3000 лв., като я намалява до минималния, предвиден в чл.413, ал.2 КТ размер, а именно до сумата от 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

В касационната жалба са изложени доводи за постановяване на оспореното решение при нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения, постановено при необсъждане на всички събрани в хода на производството доказателства в тяхната съвкупност и взаимовръзка, поради което се иска неговата отмяна. Твърди се, че както АУАН, така и НП били издадени при съществени процесуални нарушения и при неизяснена фактическа обстановка. Акцентира върху противоречия на свидетелските показания.

В съдебното заседание, процесуалният представител на касатора- адв. Х., поддържа

жалбата и моли обжалваният съдебен акт да бъде отменен.

Ответникът - Дирекция "Инспекция по труда", чрез юрк. П., намира касационната жалба за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на касационната жалба и намира, че оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Административен съд - София град, XX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

В хода на производството пред районния съд била установена следната фактическа обстановка:

На [фирма] е наложена имуществена санкция, в размер на 3000лв., за това, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 10.06.2020г. на място в обект на контрол: Строеж на многофамилна жилищна сграда, с подземни и надземни гаражи, находяща се в [населено място], [улица] приключила по документи на 01.09.2020г. и на 03.09.2020г. в ДИТ, било установено, че в деня на проверката на място дружеството в качеството си на работодател не е осигурил приспособления /съоръжения, ограждения/, които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение по контурите на 5-та и 6-та етажни плочи, където се извършват СМР, а е сторил това на 11.06.2020г. - нарушение на чл.60, ал.1, вр. чл.61 от Наредбата №2/22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР.

Издаден бил акт за спиране на дейностите, които се извършват на обекта, с изключение на дейностите, свързани с обезопасяване на описаните опасности.

Поради това бил съставен АУАН № 22-006969 от 03.09.2020 г. за извършено нарушение на 60, ал. 1 във вр. с чл. 61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /Наредбата/.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено Наказателно постановление № 22-006969/17.11.2020 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" – [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3000 /три хиляди/ лева.

Тази фактическа обстановка районният съд е приел за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приложени към преписката, и събраните в хода на съдебното следствие гласни такива. За да потвърди оспореното наказателно постановление, съдът е приел, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, налагащи отмяната на правораздавателния акт, не е нарушено правото на защита на дружеството. СРС е констатирал правилно приложение на материалния закон и законосъобразно ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора.

По отношение на наложената имуществена санкция, районният съд е достигнал до

извод, че АНО неправилно е определил размера на имуществената санкция по чл.413, ал.2 от КТ, без да съобрази обстоятелствата по чл.27, ал.2 от ЗАНН. Не били налице данни на дружеството да са налагани наказания, както по КТ, така и за неспазване на здравословните и безопасни условия на труд. Установило се също така, че конкретното нарушение било отстранено още на следващия ден. Затова СРС изменил НП в частта на имуществената санкция, която намалил до минимума от 1500 лева, а в останалата част, НП оставил непроменено.

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно. Районният съд е спазил служебното начало като за изясняване на фактичката обстановка по делото са събрани достатъчно писмени и гласни доказателства, които са обсъдени поотделно и в съвкупност. По този начин е била изяснена обективната истина и решението не почива на предположения. Съгласно данните по делото и на двете страни е дадена еднаква възможност да упражнят процесуалните си права. Не е бил нарушен принципът на състезателност в процеса. В тази връзка настоящият съдебен състав не констатира допуснати от решаващия състав процесуални нарушения, които да обусловят отмяната на въззивното решение.

От изяснена от СРС фактическа обстановка се установява, че при извършване на строителни дейности на обект, находящ се в [населено място], [улица], дружеството не е съобразило нормите на 60, ал. 1, чл. 61 от Приложение № 1 към Наредба № 2/22.03.2004г., изискващи работи на височина да се извършват при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства /напр. ограждения, скелета, платформи и/или предпазни /защитни/ мрежи, като паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления /съоръжения, ограждения/, които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение.

Както правилно е приел и въззивният съд разпитаните свидетели –служители на ДИТ са категорични, че такива предпазни съоръжения не са съществували на 5-та и 6-та кофражни плочи към деня на проверката, а от своя страна жалбоподателят не е доказал соченото обстоятелство –изливане на бетон и поставена кофражна конструкция, наличие на работници на обекта. Нещо повече, споменът на проверяващите служители за тези обстоятелства е без значение, доколкото за нарушението е съществено обстоятелството има ли предпазни съоръжения или не към съответния момент, в случая на проверката. Не са налице твърдените от касатора противоречия в свидетелските показания, тъй като двамата свидетели ясно посочват, че при проверката са констатирани, че е нямало изискуемите прегради на 5 та и 6 та етажни плочи.

По този начин [фирма] е нарушило нормата на чл. 413, ал. 2 от КТ, съгласно която работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв.

Обстоятелството, че до приключване на проверката работодателят е представил доказателства за обезопасяване на обекта, не могат да квалифицират нарушението като маловажно, тъй като в конкретния случай е налице дейност с повишен риск за здравето и живота както на работещите, така и на преминаващите на обекта.

Необезопасяването на обекта, дори и за кратък период от време, дори и само в деня на проверката, би могло да причини значителни щети върху здравето на хората, поради което липсват основания за квалифициране на нарушението по чл. 415в от КТ като маловажно.

Правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството. Нарушението е формално и за съставомерността му не е необходимо да е настъпил определен вредоносен резултат. Имуществената санкция е определена законосъобразно от въззивния съд в минимален размер, тъй като в конкретния случай не са налице други нарушения на Наредбата.

По изложените съображения, настоящата касационна инстанция счита, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед на изхода на спора и своевременно направено искане за присъждане на разноски от страна на ответника, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН във вр. с чл. 143 от АПК, в полза на Дирекция “Инспекция по труда” - [населено място] следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 80 /осемдесет/ лева, определено на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София - град, XX касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20151177 от 05.07.2021 г., постановено по НАХД № 17024/ 2020 г. на СРС, НО, 3-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция “Инспекция по труда”-гр.С. юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция в размер на 80 /осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.